

آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین

TET: Philippines

فیلیپین کشوری در جنوب شرق آسیا با جزایر بسیار و جمعیتی رو به رشد و دو زبان رسمی فیلیپینی و انگلیسی، در مواجهه با فرصت‌های شغلی کم، در برابر افزایش نیروی کار است. با توجه به نرخ بالای بیکاری در این کشور در مقایسه با سایر کشورهای شرق آسیا، اقداماتی چون توسعه آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین صورت گرفته و بررسی مخاطبان، مکانیزم‌های تضمین کیفیت و شیوه مواجهه با چالش‌ها در آموزش‌های علمی-کاربردی فیلیپین در توصیف وضعیت موجود راه‌گشا خواهد بود.

آموزش‌های علمی-کاربردی از دیرباز مورد توجه بوده است و این توجه با پیشرفت صنعت و فناوری به‌طور فزاینده‌ای افزایش یافته است. چون توسعه صنایع ماشینی نیازمند به‌کارگیری نیروهای ماهر است، بنابراین آموزش علمی-کاربردی وارد نظام مدرسه‌ای فیلیپین (و بیشتر کشورهای دنیا) شده و منجر به تأسیس مدارس حرفه‌ای شد (راجسکی، 2002، به نقل از نویدی و خلاق، 1393). آموزش‌های علمی-کاربردی افراد را برای دنیای کار آماده می‌کند. این امر نقش مهمی در فراهم آوردن دانش، مهارت‌ها و شایستگی‌های جوانان و بزرگسالان برای ارتقاء کیفیت زندگی داشته است (UNESCO, 2006). توجه به آموزش‌های علمی-کاربردی در سراسر دنیا رو به افزایش است، زیرا می‌تواند بهره‌وری و درآمد فقرا را افزایش داده، سبب اشتغال و کاهش بیکاری شده و انتقال به مشاغل جدید را برای کسانی که در حال حاضر شاغل هستند، تسهیل کند (Orbeta and Esguerra, 2016). نقش آموزش‌های علمی-کاربردی برای توسعه پایدار اقتصادی کشورها بسیار مهم است. به گفته مک لاین، شواهد و مدارکی وجود دارد که نشان می‌دهد، آموزش‌های علمی-کاربردی نقشی اساسی در ارتقاء رشد اقتصادی و توسعه اقتصادی کشورها داشته است و منافع آن شامل افراد، خانواده‌های آنها، جوامع محلی و کل جامعه می‌شود. بنابراین بهبود آموزش برای ورود به بازار کار می‌تواند، به افزایش درآمد افراد فقیر و توانمندسازی آنان کمک کرده که در غیر این صورت این افراد به حاشیه رانده می‌شوند (Maclean, 2011).

مشخصات کشور فیلیپین

فیلیپین واقع در جنوب شرقی آسیا و متشکل از ۷۱۰۷ جزیره و پایتخت آن مترو مانیل (مانیل) است که مرکز فرهنگ، اقتصاد، آموزش و دولت فیلیپین است. فیلیپین بیش از ۳۰۰ سال مستعمره اسپانیا و پس از آن نزدیک به ۵ دهه مستعمره ایالات متحده آمریکا بود. تأثیر هر دو فرهنگ در نظام آموزش، از جمله وجود اسامی اسپانیایی، مؤسسات آموزشی کاتولیک و انگلیسی در بدنه آموزشی فیلیپین کاملاً مشهود است. این کشور زبان‌های رسمی فیلیپینی و انگلیسی دارد. جمعیت ۱۰۲ میلیون نفری در حال رشد (از آوریل ۲۰۱۶ م)، این کشور را هفتمین کشور پرجمعیت در آسیا و دوازدهمین کشور پرجمعیت جهان ساخته است (Budhrani et al, 2018). براساس اطلاعات سازمان آمار فیلیپین (۲۰۱۶) این کشور از آوریل ۲۰۱۶ م دارای جمعیت نیروی کار (۱۵ سال و بالاتر) ۶۵/۵ میلیون نفری است. میزان مشارکت نیروی کار ۶۳/۷٪ است. نرخ اشتغال در حدود ۹۳/۹ درصد و تقریباً ۴۰ میلیون نفر شاغل هستند. از افراد شاغل، سه نفر در پنج نفر مرد هستند. نرخ بیکاری ۶/۶٪ با حدود ۲/۵ میلیون نفر بیکار است. تخمین زده می‌شود که جمعیت کشور فیلیپین تا سال ۲۰۲۵ به ۱۱۸ میلیون نفر برسد (Philippine Statistics Authority, 2015). رشد شتابان جمعیت به اقتصاد فیلیپین فشار می‌آورد. زیرا میزان فرصت‌های شغلی کمتر از میزان افزایش نیروی کار است (DCR Workforce, 2015). سرعت رشد اقتصاد فیلیپین در دهه گذشته در میان کشورهای عضو «اتحادیه ملل جنوب شرقی آسیا» سریع‌تر بوده است که به دلیل تأثیر حواله‌های خارج از کشور و ورود سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی است (OECD, 2016). با وجود رشد اقتصادی در فیلیپین در سال‌های اخیر، نرخ بیکاری آن در جنوب شرقی آسیا با حدود ۶/۱۰ درصد در بالاترین میزان باقی مانده است. روندهای اشتغال جهانی نشان می‌دهد که این کشور در میان ۱۰ کشور عضو اتحادیه ملل جنوب شرق آسیا بیشترین نرخ بیکاری را دارد: کامبوج (۰/۳٪)، تایلند (۰/۸٪)، لائوس (۱/۴٪)، سنگاپور (۳/۱٪)، مالزی (۳/۲٪)، میانمار (۳/۵٪)، برونئی (۳/۷٪)، ویتنام (۱/۹٪) و اندونزی (۰/۶٪).

همه موارد بیان شده ضرورت ایجاد آموزش‌های علمی-کاربردی را در فیلپین نشان می‌دهد.

نظام آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلپین

نظام آموزش و پرورش فیلپین شامل آموزش رسمی و غیررسمی از ابتدایی تا آموزش‌های عالی با شیوه آموزش آمریکایی مشابه، اما در تعداد سال‌های آموزش با این شیوه متفاوت است، زیرا سایر کشورها دارای ۱۲ سال آموزش ابتدایی هستند، ولی در کشور فیلپین، آموزش ابتدایی ۶ سال و آموزش متوسطه ۴ سال است که همراه با آموزش عالی نظام آموزش رسمی را تشکیل می‌دهند. از سوی دیگر، آموزش غیررسمی دربردارنده فرصت‌های آموزش و پرورش، حتی در خارج از فضای مدرسه است که دست‌یابی به اهداف یادگیری ویژه برای افراد خاص، به ویژه جوانان ترک تحصیل کرده یا افراد بی‌سواد بالغ که قادر به استفاده از آموزش رسمی نیستند، را تسهیل می‌کند. نمونه‌ای از این برنامه‌ها، برنامه‌های سوادآموزی برای بزرگسالان بی‌سواد و کم‌سواد است که آموزش‌های پایه را با آموزش مهارت‌های معیشتی ترکیب می‌کنند (Syjuco, 2007). در فیلپین، آموزش‌های علمی-کاربردی، فرصت‌های آموزشی لازم را برای آماده‌سازی دانش‌آموزان و سایر مراجعین برای اشتغال فراهم می‌کند. این بخش همچنین به آموزش مهارت برای افرادی که در حال حاضر در بازار کار هستند، پرداخته و شرایط را برای ارتقاء اشتغال و بهبود بهره‌وری فراهم می‌کند (Syjuco, 2007). در ۱۵ مه ۲۰۱۳م رئیس جمهور فیلپین «قانون جمهوری، شماره ۱۰۵۳۳» را امضاء کرد. با آغاز قانون ۱۰۵۳۳ در نظام آموزشی فیلپین، لزوم اجرای برنامه آموزش‌های پایه و پیشرفته در فیلپین با آغاز سال تحصیلی ۲۰۱۳-۲۰۱۴ میلادی اعلام شد. دانش‌آموزان پایه یازدهم از ژوئن ۲۰۱۶م نسبت به نام‌نویسی در «دوره‌های فنی-حرفه‌ای معیشتی» اقدام کردند. این امر به منزله نوعی آموزش بااهمیت و با امکان صدور گواهینامه ملی برای فارغ‌التحصیلان پایه دوازدهم، راه ورود به آموزش‌های علمی-کاربردی را هموار کرده و فارغ‌التحصیلان می‌توانند،

(Adalia, 2014). بیشترین نگرانی این کشور مربوط به نرخ بالای بیکاری افراد ۱۵ تا ۲۴ ساله است (Samans et al, 2015). بیش از نیمی از بیکاران در سنین ۱۵ تا ۲۴ سال قرار دارند و ۷۰ درصد بیکاران در سنین ۱۵ تا ۳۴ سالگی (Philippine Statistics Authority, 2016) قرار دارند. با توجه به تعهد فیلپین در دست‌یابی به اهداف «آموزش برای همه» و «اهداف توسعه هزاره» تا سال ۲۰۰۸ میلادی، میزان ترک تحصیل از مدارس دبستان و دبیرستانی در سال‌های اخیر افزایش یافته است. گزارش آموزش و پرورش و رسانه‌های جمعی فیلپین در سال ۲۰۰۸م نشان می‌دهد که ۱۳/۷٪ جوانانی که نسبت به ترک تحصیل اقدام می‌کنند بین سنین ۶ تا ۲۴ سال هستند. سه دلیل اصلی ترک تحصیل براساس این گزارش‌ها عبارت‌اند از: ۱) افزایش هزینه تحصیل، ۲) عدم علاقه و ۳) ترک تحصیل برای دست‌یابی به اشتغال. فقر عاملی است که جوانان را وادار به ترک تحصیل کرده و آنها مجبور شده‌اند که برای کمک به امرار معاش خانواده خود تلاش کنند (Peano et al, 2008). آموزش‌های ابتدایی و متوسطه باکیفیت همراه با تکمیل مهارت‌های شغلی و مهارت‌های مربوط به توسعه حرفه‌ای، نسل‌های آینده را برای زندگی آماده می‌کند و آنها را با مهارت‌های اصلی موردنیاز برای ادامه زندگی، آماده می‌کند (International Labour Office, 2010). اگرچه اوضاع اقتصادی هر کشوری خاص خودش است، اما شناسایی، تعریف و به‌کارگیری اصول اساسی نظام مؤثر و اثربخش علمی-کاربردی، مهم است، چرا که شناخت یا عدم شناخت این اصول میزان اجرای مهارت‌های اصلی را در شرایط هر کشوری تعیین می‌کند. اصول اساسی نظامی مهارتی و علمی-کاربردی موفق موارد زیر را دربر دارد:

- ارتباط با بازار کار؛
- ارتباط و مشارکت قوی با بخش خصوصی؛
- دسترسی راحت برای کارآموزان؛
- کیفیت بالای آموزش‌ها؛
- تأمین مالی مطمئن و بدون وقفه؛ و
- گنجاندن مهارت‌های کار اصلی (Brewer, L., & Comyn, P, 2015).

فنی و توسعه مهارت ۱۹۹۴» شناخته می‌شود. این قانون وظایف «شورای ملی نیروی انسانی و جوانان»، «وزارت آموزش، فرهنگ و ورزش»، «دفتر آموزش علمی-کاربردی» و «دفتر کارآموزی وزارت کار و اشتغال» را با هم جمع می‌کند (TESDA, 2019). سازمان آموزش فنی و مهارت موظف است بر آموزش‌های فنی و مهارت‌آموزی در فیلیپین مدیریت و نظارت کند. به‌عنوان بخشی از این دستورالعمل، سازمان آموزش فنی و مهارت ابزارهای ارزیابی و گواهینامه پایان‌شایستگی و پیشرفت مهارت را به کار می‌برد. چشم‌انداز سازمان فنی و مهارت فیلیپین، توسعه نیروی کار باصلاحیت در سطح جهانی و ارتقاء ارزش‌های مطلوب کاری است. سازمان آموزش فنی و مهارت نظارت بر بیش از ۴۵۰۰ مؤسسه را برعهده دارد که متشکل از: ۴۱۴۸ مؤسسه خصوصی، ۳۶۵ مؤسسه دولتی و مرکز آموزش، ۸۲۲ بنگاه عرضه‌کننده برنامه‌های فراگیری و مهارت‌آموزی و ۱۲۶ مؤسسه فناوری کار و اشتغال است (Javines & Jaca, 2019). در فیلیپین، سازمان آموزش فنی و مهارت موظف به ادغام، هماهنگی و نظارت بر برنامه‌های توسعه مهارت است. همچنین تلاش برای ارتقاء و توسعه نیروی انسانی، بررسی معیارها و آزمون‌های مهارت در فیلیپین است. در حال حاضر، آموزش‌های علمی-کاربردی کشور فیلیپین بر لزوم: (۱) کمک به رفع فقر جوانان ترک تحصیل کرده، (۲) پاسخگویی به نیازهای بازار برای افراد دارای مهارت علمی-کاربردی، و (۳) توجه به تغییر از مشاغل کشاورزی به مشاغل خدمات‌گرا (نیازمند خدمات اقتصادی) مرتبط با نیازهای اشتغال جهانی تأکید دارد (Magpusao, 2011).

مخاطبان آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین

گزارشی از مؤسسات آموزشی فیلیپین درباره پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان بیانگر بازار عظیمی است که به آموزش‌های علمی-کاربردی نیاز دارد. این گروه دربرگیرنده دانش‌آموزان ترک تحصیل کرده در مقاطع گوناگون آموزشی و فارغ‌التحصیلان دبیرستان، دانشجویان مقطع متوسطه، دانشجویان و فارغ‌التحصیلان دانشگاهی است. براساس منابع

پس از اتمام دوره و پذیرش در شرکت‌ها و صنایع گوناگون کشور مستقر شوند (Javines & Jaca, 2019). آموزش و توسعه نیروی کار در فیلیپین برای تربیت شاغلین ماهر بیشتر از سوی مؤسسات خصوصی عرضه می‌شود. در حال حاضر ۴۵۱۰ عرضه‌کننده خدمات فنی و مهارتی در فیلیپین وجود دارد که ۶۲٪ آنها خصوصی و ۳۸٪ دولتی هستند. عرضه‌کنندگان خدمات علمی-کاربردی بخش دولتی، ۱۲۱ مؤسسه فناوری، فنی و مهارتی (۵۷ مدرسه، ۱۵ مرکز آموزش منطقه‌ای، ۴۵ مرکز آموزش استانی و ۴ مرکز آموزش تخصصی) است. سایر عرضه‌کنندگان خدمات علمی-کاربردی را «دانشگاه‌ها، کالج‌های دولتی» و کالج‌های محلی تشکیل می‌دهند که دوره‌های آموزشی بدون مدرک ارائه می‌دهند. مدارس و سایر سازمان‌های دولتی دیگر نهاد دولتی برای آموزش مهارت هستند (Khandu, Y. 2014; Syjuco, 2007).

توسعه آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین

آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین بیش از ۸۰ سال پیش تأسیس شده است. آموزش‌های علمی-کاربردی از سال ۱۹۲۷ م آغاز شد، هنگامی که دولت بر لزوم ارائه مهارت به جوانان، برای به‌کارگیری آنها در صورت تصمیم‌گیری برای ترک تحصیل زودهنگام تأکید کرد. در دهه ۱۹۶۰ م، آموزش‌های علمی-کاربردی به توسعه مهارت در زمینه‌های کشاورزی، صنعت، تجارت، ماهی‌گیری و سایر برنامه‌های حرفه‌ای پرداخت. از دهه ۱۹۷۰ تا ۱۹۸۰ م، برای دولت مسجل شد که توسعه مهارت برای توسعه اقتصادی ملی مهم است. بنابراین آموزش‌های علمی-کاربردی با عرضه آموزش در دبیرستان‌های فنی و مراکز آموزشی منطقه‌ای و استانی به نظامی رسمی تبدیل شد (Budhrani et al, 2018).

آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین را «سازمان آموزش فنی و مهارت» اداره می‌کند. این مؤسسه دولتی وظیفه دارد بر «توسعه آموزش فنی و مهارت‌آموزی» در فیلیپین مدیریت و نظارت کند. این قانون بر اساس قانون جمهوری ۷۷۹۶ ایجاد شده است، و با عنوان «قانون آموزش

محکم و منسجم در سطح ملی و بین‌المللی برای همه مدارک تحصیلی اعطاء شده در فیلیپین ایجاد شده است. این چارچوب همه مراحل آموزش رسمی را تحت پوشش قرار می‌دهد. همه مدارک ذکر شده در لیست چارچوب ملی کیفیت فیلیپین تضمین کیفیت شده است، به گونه‌ای که ممکن است اعتماد و اطمینان ملی و بین‌المللی نه تنها در معیارهای دانشگاهی و مهارت‌های آنها، بلکه در کیفیت آموزش، ارزیابی و اعطای مدرک معتبر به رسمیت شناخته شده فیلیپین نیز وجود داشته باشد (Syjuco, 2007).

ب) آیین‌نامه آموزشی

«آیین‌نامه آموزش» با مشورت مدیران بخش صنعت تهیه و از سوی هیئت سازمان آموزش فنی و مهارت منتشر می‌شود. آیین‌نامه‌های آموزشی شامل استانداردهای شایستگی، استانداردهای آموزشی و ارزیابی آن و صدور گواهینامه است. آیین‌نامه آموزشی پارامترهای کلی را که از سوی مخاطبان واجد شرایط و ثبت شده باشند، بیان می‌کند. آیین‌نامه آموزشی چهار مؤلفه اساسی ارائه آموزش یعنی برنامه درسی، صلاحیت مربیان، ابزار و تجهیزات موجود و امکانات آموزشی را در نظر می‌گیرد. در حال حاضر (سال ۲۰۱۴) در کشور فیلیپین، ۷۲ آیین‌نامه آموزشی وجود دارد که برای تأیید ارائه‌دهندگان آموزش‌های علمی-کاربردی منتشر و تنظیم می‌شود (Syjuco, 2007; Philippine Statistics Authority, 2015).

ج) نظام یکپارچه ثبت و اعتباربخشی برنامه‌های علمی-کاربردی

«نظام ثبت و اعتباربخشی برنامه‌های علمی-کاربردی» مکانیزمی نظارتی است که از سوی اداره آموزش فنی و مهارت تهیه می‌شود. همه شرکت‌های عرضه‌کننده برنامه‌های آموزشی علمی-کاربردی موظف به پیروی از مجموعه استانداردهای عرضه شده هستند. این فرایند در بردارنده ثبت نام اجباری برنامه‌ها بر اساس استانداردهای مقرر در آیین‌نامه آموزشی و اعتبارنامه داوطلبانه و نظام مبتنی بر شایستگی است. از دسامبر ۲۰۰۵م، تاکنون ۱۳۰۹۸ برنامه در

در سال ۲۰۰۶م از ۱۰۰ دانش‌آموزی که وارد پایه اول می‌شوند، فقط ۶۶ نفر در پایه فارغ التحصیل می‌شوند؛ از ۶۶ دانش‌آموخته مقطع ابتدایی، ۵۸ نفر به سال اول متوسطه می‌روند؛ ۴۳ نفر از دبیرستان فارغ التحصیل می‌شوند؛ و ۱۵ نفر دیگر نیز به جمع جوانان ترک تحصیل کرده می‌پیوندند. از میان ۴۳ دانش‌آموخته دبیرستان، ۲۳ نفر در دانشکده، ۱۰ نفر در آموزش‌های علمی-کاربردی نام‌نویسی کرده و ۱۰ نفر دیگر نیز ترک تحصیل می‌کنند. مخاطبان بالقوه آموزش‌های علمی-کاربردی در درجه اول شامل، فارغ التحصیلان دبیرستان، دانشجویان مقطع متوسطه، دانشجویان و فارغ التحصیلان دانشگاهی است که می‌خواهند در زمینه‌های گوناگون شغلی شایستگی به دست آورند. دیگر مخاطبان بالقوه آموزش‌های علمی-کاربردی و فنی، افراد بیکاری هستند که به طور جدی در جست‌وجوی کار هستند. این گروه، کارگرانی هستند که به دلیل تعطیلی محل کار و یا اخراج از محل کار پیشین به دلایل اقتصادی، شغل خود را از دست داده‌اند. کارگران فیلیپینی در خارج از کشور که تصمیم به بازگشت به کشور دارند و همچنین کسانی که در حال حاضر شاغل هستند و می‌خواهند مهارت‌های خود را ارتقاء دهند یا مهارت‌های جدیدی کسب کنند از دیگر مشتریان آموزش‌های علمی-کاربردی هستند (Samans, et al. 2015).

مکانیزم‌های تضمین کیفیت آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین

تمام تلاش‌ها و برنامه‌های سازمان آموزش فنی و مهارت برای بخش آموزش‌های فنی و مهارت در چارچوب نظام مهارتی تضمین شده و با کیفیت طراحی و اجرا می‌شود. این امر برای اطمینان از کسب مهارت از سوی کارگران فیلیپینی متناسب با شغل و نیازهای بازارهای کار در مناطق محلی و بین‌المللی است.

الف) چارچوب ملی کیفیت فیلیپین

«چارچوب ملی کیفیت فیلیپین» در راستای ایجاد ساختاری

آثار و پیامدهای آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلپین

الف) گواهینامه کارگران ماهر

یکی از دستاوردهای برنامه‌های علمی-کاربردی در فیلپین دستیابی به استانداردها و مهارت‌های مشخص شده و و باکیفیت است، که به فارغ‌التحصیلان آموزش‌های علمی-کاربردی پس از گذراندن دوره و ارزیابی صلاحیت، گواهی صلاحیت ملی اعطاء می‌شود. از این رو، این گواهینامه اثبات می‌کند که فرد کارگر ماهر و آماده کار است. برای دسترسی آسان به کارگران ماهر فیلپینی، اداره آموزش فنی و مهارت با «فهرست کارگران ارزیابی و تأییدشده»، اطلاعات در مورد کارگران را به طور خاص از نظر شایستگی‌های آنها متناسب با شرایط موجود در بازار کار جمع‌آوری و در اختیار دارد. نرخ صدور گواهینامه از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۰۵ میلادی، ۱۶۲,۸۸۸ کارگر فیلپینی مشمول ارزیابی صلاحیت ملی و ۹۰,۱۵۴ گواهینامه صادر شده است که با میانگین صدور گواهینامه سالانه ۵۵٪ است (Syjuco, 2007).

ب) استخدام فارغ‌التحصیلان آموزش‌های علمی-کاربردی

نتیجه نهایی آموزش مهارت، اشتغال است، خواه به شیوه استخدام و خواه به شیوه خوداشتغالی. مطالعات زیادی درباره اندازه‌گیری میزان جذب فارغ‌التحصیلان آموزش‌های علمی-کاربردی به بازار اصلی کار انجام شده است. مطالعات در فیلپین نشان می‌دهد که میزان اشتغال کلی فارغ‌التحصیلان علمی-کاربردی پیوستن به نیروی کار ۶۰٪ است (Syjuco, 2007).

چالش‌های اصلی پیش‌روی برنامه آموزش علمی-کاربردی در فیلپین

با شناخت روزافزون نقش آموزش‌های علمی-کاربردی در توسعه اقتصاد ملی، اساسی‌ترین چالش‌های پیش‌روی این برنامه در زمینه دسترسی بیشتر و کیفیت است.

الف) تعداد زیاد مربیان ملی آموزش‌های علمی-کاربردی

مربی علمی-کاربردی در عرضه برنامه‌های گوناگون در

سطح کشور فیلپین ثبت شده است (Péano, S, Et al. 2008).

د) نظام ارزیابی و صدور گواهینامه

نظام ارزیابی و صدور گواهینامه از جمله مهم‌ترین سازوکارهای تضمین کیفیت آموزش‌های علمی-کاربردی است. این فرایند ارزیابی فارغ‌التحصیلان و کارگران ماهر در صورت داشتن صلاحیت لازم در انجام وظایف با استانداردهای لازم در محل کار صورت می‌گیرد. این سازوکار شواهدی را ارائه می‌کند که آیا پیروی از استانداردها و الزامات شایستگی حاصل شده است. نظام ارزیابی و صدور گواهینامه شامل، مؤلفه‌های بسیار طاقت فرسای از جمله اعتبارسنجی ارزیاب‌ها، توسعه ابزارهای ارزیابی به منزله بخش اساسی بسته‌های آموزشی، صلاحیت مربیان آموزش‌های علمی-کاربردی به‌عنوان ارزیاب، شناخت اعتبارنامه هیئت‌های ارزشیابی ملی در بخش‌های گوناگون است. همه برنامه‌های دارای آیین‌نامه آموزشی، با ابزار ارزیابی شایستگی به‌طور خاص طراحی شده‌اند. این ابزارها شامل: (۱) راهنمای خودارزیابی، (۲) توافق‌نامه ارزیابی، (۳) امتحان کتبی، (۴) راهنمای سنجش‌گر و (۵) برگه نشانه‌گذاری شده است. به‌طور مداوم تلاش می‌شود تا ارزیابی از سوی هیئت‌های بخش خصوصی انجام شود. سازمان آموزش فنی و مهارت با انجمن‌های صنفی موافقت‌نامه‌های رسمی برای توانمندسازی آنها در مدیریت فرایندهای ارزیابی شایستگی منعقد می‌کند. در حال حاضر، سازمان ارزیابی ملی به‌صورت آزمایشی در حوزه خدمات گردشگری، خدمات جامعه و بهداشت، فناوری اطلاعات و ارتباطات و کشاورزی و شیلات مورد آزمایش قرار گرفته است. در مورد صدور گواهینامه‌ها، برخلاف سایر کشورها، سازمان آموزش فنی و مهارت صدور گواهینامه‌های ملی را برای افرادی که در کلیه واحدهای شایستگی یک مدرک ملی دریافت کرده‌اند، صادر می‌کند. چارچوب ملی کیفیت چهار سطح گواهی را برای فراگیران آموزش‌های علمی-کاربردی در سطح ملی در درجه‌های ۱، ۲، ۳ و ۴ تعریف می‌کند (Syjuco, 2007).

ج) رقابت جهانی

سرعت شتابان جهانی شدن، ملت‌ها را برای بقاء تحت فشار قرار می‌دهد. این امر سبب افزایش نفوذپذیری منابع انسانی در میان کشورها می‌شود. اگرچه این مسأله به‌منزله چالشی بزرگ برای بقای نیروی کار فیلیپینی در بازار جهانی مطرح می‌شود، اما فرصت‌های گوناگونی را به‌وجود می‌آورد. این چالش بر نیروی انسانی فشار می‌آورد، تا از وجود کارگران با کیفیت و کمیت مطلوب برای مشاغل موجود در هر زمانی اطمینان حاصل کنند. افزون بر این، دولت فیلیپین خواستار تقویت اطلاعات در بازار کار و توسعه فناوری است. سرانجام، تحول نیروی کار، فیلیپین را به‌سوی دانش‌محوری و سازگار با مهارت‌های در حال تغییر یا حتی مشاغل تشویق می‌کند (Syjuco, 2007).

د) ارتباط، عدالت، دسترسی و کارایی آموزش‌های علمی-کاربردی در جست‌وجوی برقراری ارتباط، دسترسی، عدالت و کارآمدی برنامه‌های علمی-کاربردی، اداره آموزش فنی و مهارت با ابتکاری به دنبال این است که در مدیریت منابع خود و بهره‌برداری از شرکای بیشتری که می‌توانند، منابع محدود را به‌کار گیرند، ظرفیت برنامه‌های علمی-کاربردی را بالا ببرد و مهارت‌ها و الزامات شایستگی را با به‌کارگیری اطلاعات روز بازار کار در برنامه‌های آموزشی و مهندسی خود ارتقاء دهد (Syjuco, 2007). یکی از نتایج موردانتظار و چالش‌برانگیز یادگیری در مؤسسات آموزشی فیلیپین، توسعه مهارت‌ها و صلاحیت‌های خاص برای اشتغال‌زایی است که باید در صدر برنامه‌های درسی باشد. تدوین برنامه درسی و اجرای آنها یکی از صلاحیت‌های اصلی معلمان در زمینه برنامه‌ریزی آموزشی و آموزش عملی مؤسسات علمی-کاربردی و شرکت‌های آموزشی است (Rauner, 2009). در همین زمینه، آموزش‌های علمی-کاربردی پس از سال‌ها غفلت دوباره در دستور کار برنامه‌ریزان قرار گرفته است (Tripney & Hombrados, 2013). خاندو بر این باور است که تغییری مهم در نظام آموزش علمی-کاربردی حرکت به‌سوی اقتصاد دانش‌بنیان است (Khandu, 2014).

کشور اهمیت ویژه‌ای دارد. تا به امروز، شمار مربیان آموزش‌های علمی-کاربردی در کشور فیلیپین ۲۲۰۰۰ تخمین زده شده است. از این تعداد، ۱۳۰۰ نفر یا ۶٪ مربیان آموزش فنی و مهارت هستند که درحال‌حاضر مشغول مدیریت شبکه آموزش فنی و مهارت در ۱۲۱ مؤسسه فناوری هستند. ۲۰۷۰۰ مربی باقی‌مانده (۹۴/۱٪) در سایر مؤسسات علمی-کاربردی دولتی و خصوصی اشتغال دارند. بیش از افزایش شمار مربیان، چالش اساسی، تضمین کیفیت آنها است. به این منظور برنامه فشرده ارزیابی برای مربیان در نظر گرفته شده است. در پاسخ به این چالش «چارچوب صلاحیت مربیان فنی-حرفه‌ای فیلیپین» تصویب شد. هر یک از مربیان واجد شرایط باید ترکیبی از سطح شایستگی در فناوری (یک سطح خاص گواهینامه ملی) و یک سطح شایستگی در روش آموزش را داشته باشند. اقدام اخیر سازمان آموزش فنی و مهارت آغاز یک برنامه ملی برای مربیان واجد شرایط و ارزیابی‌کنندگان آموزش‌های علمی-کاربردی است. در مجموع ۴۰۰۰ مربی در سال ۲۰۰۶ م این برنامه را پشت سر گذاشته‌اند (Philippine Statistics Authority, 2016).

ب) گسترش ظرفیت مؤسسات خصوصی علمی-کاربردی با بورس‌های تحصیلی چالش مهم دیگر آموزش‌های علمی-کاربردی در فیلیپین، گسترش ظرفیت مؤسسات خصوصی علمی-کاربردی از راه بورس‌های تحصیلی است. این امر سبب می‌شود، تا نظام علمی-کاربردی برای افراد فقیر و شایسته‌ای که از راه کسب شایستگی‌های رقابتی و براساس الزامات شغلی، نیازمند توانمندی اقتصادی هستند، در دسترس نباشد. در پاسخ به این چالش، برنامه‌های بورسیه تحصیلی موجود سازمان آموزش فنی و مهارت با پیگیری از راه طرح تقسیم مالی با مقامات ملی و محلی گسترش یافته است. پاسخ تشویق‌آمیز مقامات ملی و محلی، فرصت‌های آموزشی علمی-کاربردی را برای شمار فزاینده‌ای از ذی‌نفعان به ارمغان می‌آورد (International Labour Office, 2010; Syjuco, 2007).

July 2015 (final results). Retrieved from: <https://psa.gov.ph/content/employment-situation-july-2015-finalresults>.

Rauner F. (2009). *Overview: TVET Curriculum Development and Delivery*. In: Maclean R., Wilson D. (eds.). *International Handbook of Education for the Changing World of Work*. Dordrecht: Springer.

Samans, R., Blanke, J., Corrigan, G., & Drzeniek, M. (2015). *The inclusive growth and development report 2015*. Vol. 13. Geneva: World Economic Forum.

Syjuco, A. B. (2007). *The Philippine Technical Vocational Education and Training (TVET) System*. Manila: Technical Education and Skills Development Authority (TESDA). Retrieved from: <https://www.tesda.gov.ph/uploads/file/Phil%20TVET%20system%20-%20syjuco.pdf>

TESDA (2019). *Homepage of the Technical education and skills development authority*. Retrieved from: <http://www.tesda.gov.ph/About/ TESDA/ 11> (retrieved 11.07.2019).

Tripney, J. S., & Hombrados, J. G. (2013). Technical and vocational education and training (TVET) for young people in low-and middle-income countries: a systematic review and meta-analysis. *Empirical Research in Vocational Education and Training*, 5(1), 3.

UNESCO International Centre for Technical and Vocational Education and Training. (2006). *UNESCO-UNEVOC in Action: Report on activities 2004-2005*. UNESCO-UNEVOC International Centre for Technical and Vocational Education and Training UN Campus. Bonn, Germany.

علی اصغر میرکزاده (عضو هیئت علمی دانشگاه رازی، کرمانشاه)

مصیب غلامی (دانشگاه رازی، کرمانشاه)

سمیه شهبازی (دانشگاه رازی، کرمانشاه)

معادل‌ها

Association of Southeast Asian Nations (ASAN)	اتحادیه ملل جنوب شرقی آسیا
Millennium Development Goals	اهداف توسعه هزاره
Education for all	آموزش برای همه
Training regulations (TR)	آیین‌نامه آموزش
Technical Education and Skills Development (TESD)	توسعه آموزش فنی و مهارت‌آموزی
Philippine TVET Trainers Qualification Framework (PTTQF)	چارچوب صلاحیت مربیان فنی-حرفه‌ای فیلیپین
Philippine National Qualifications Framework (PNQF)	چارچوب ملی کیفیت فیلیپین
State Universities and Colleges (SUCs)	دانشگاه‌ها و کالج‌های دولتی
Bureau of Technical and Vocational Education (BTVE)	دفتر آموزش علمی-کاربردی
Department of Labor and Employment (DOLE)	دفتر کارآموزی وزارت کار و اشتغال
Technical-Vocational-Livelihood (TVL)	دوره‌های فنی-حرفه‌ای معیشتی

نوبدی، ا.، خلاقی، ع. (۱۳۹۳). *آموزش فنی و حرفه‌ای در ایران*. تهران: انتشارات مدرسه.

Adalia, J.B. (2014). Unemployment rate in the Philippines highest in Southeast Asia. Retrieved from: <http://kickerdaily.com/posts/2014/05/unemployment-rate-in-the-philippines-highest-in-southeast-asia/>.

Brewer, L., & Comyn, P. (2015). Integrating core work skills into TVET systems: Six country case studies. Geneva: ILO [International Labour Organization]. Available online also at: https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_emp/---ifp_skills/documents/publication/wcms_470726.pdf [accessed in Jakarta, Indonesia: December 27, 2018].

Budhrani K.S., D'Amico M.M., Espiritu J.L.D. (2018). *Developing a Skilled Workforce Through Technical and Vocational Education and Training in the Philippines*. In: Latiner Raby R., Valeau E. (eds). *Handbook of Comparative Studies on Community Colleges and Global Counterparts*. Springer International Handbooks of Education. Springer, Cham.

DCR Workforce. (2015). *The Philippines-poised for growth through BPO*. Retrieved from: <http://trendline.dcrworkforce.com/the-philippines-poised-for-growth-through-bpo.html>.

International Labour Office. (2010). *a skilled workforce for strong, sustainable and balanced growth: a G20 training strategy*. Geneva, Switzerland: International Labour Office.

Javines, F. & Jaca, C. (2019). Empirical Study on Trainers' Perspectives of National Teacher Standards in the Philippines. *The Online Journal for Technical and Vocational Education and Training in Asia* 13, 1-19.

Khandu, Y. (2014). *Technical and Vocational Education and Training (TVET): Training providers', employers', instructors' and trainees' attitudes to generic/employability skills in Bhutan*. Thimpu: MoLHR, Bhutan.

Maclean, R. (2011). Key Issues and Research Challenges for TVET: Bridging the gap between TVET research and the needs of policy makers'. *NORRAG NEWS, Towards a New Global World of Skills Development*, 46, 125-127.

Magpusao, C. J. J. (2011). Country case study: The TVET system in the Philippines. In *Breaking ground: Towards an advocacy framework for TVET and life skills for the youth in developing countries in Asia and the Pacific*. ASPBAE (Unpublished paper).

Orbeta, A. C., & Esguerra, E. (2016). The national system of technical vocational education and training in the Philippines: Review and reform ideas (No. 2016-07). PIDS Discussion Paper Series.

Péano, S., de Dios, B., Atchoaréna, D., & Mendoza, U. (2008). Investment in technical vocational education and training (TVET) in the Philippines. *Published by International Institute for Educational Planning*. <http://iiep/web/doc/2008/05> or <http://www.unesco.org/iiep>.

Philippine Statistics Authority. (2015). *2015 yearbook of labor statistics*. Manila: Philippine Statistics Authority. Retrieved from: <https://psa.gov.ph/sites/default/files/YLS2015.Pdf>.

Philippine Statistics Authority. (2016). *Employment situation in*

Rojevski	راجسکی
Teaching Method	روش آموزش
Technical Education and Skills Development Authority (TESDA)	سازمان آموزش فنی و مهارت
National Manpower Youth Council (NMYC)	شورای ملی نیروی انسانی و جوانان
Registry of Workers. Assessed & Certified	فهرست کارگران ارزیابی و تأیید شده
Republic Act No. 10533	قانون جمهوری، شماره ۱۰۵۳۳
Unified TVET(Technical Vocational Education and Training) Program Registration and Accreditation System (UTPRAS)	نظام ثبت و اعتباربخشی برنامه‌های علمی-کاربردی
Department of Education, Culture and Sports (DECS)	وزارت آموزش، فرهنگ و ورزش

